

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2004, č. j. 57 Ca 113/2003 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 7. 2002, č. j. KUJI 803/2002, bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, k odvolání podanému žalobcem rozhodnutí Okresního úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 11. 4. 2002, č. j. RDSH/7435/01/2-Da, změněno tak, že ve výroku napadeného rozhodnutí se splatnost uložené pokuty a nákladů řízení žalobci stanovuje do 30ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V dalších částech zůstal výrok napadeného rozhodnutí beze změn. Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. Uvedeného přestupku se měl podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně dopustit tím, že dne 1. 11. 2001 v 7:55 hod. na silnici II. třídy č. 602 v katastru obce V. M. mezi obcemi S. Z. – V. M., okres Ž. n. S., jako řidič motorového vozidla registrační značky, jel po vedlejší silnici ke křižovatce, kde chtěl odbočit vlevo na hlavní silnici směr V. M. Při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě z jeho pravé strany po hlavní silnici jedoucímu vozidlu registrační značky, řízené řidičem M. E., kterého tímto ohrozil a omezil a následně došlo ke střetu vozidel a

vznikla hmotná škoda na vozidlech. Podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 1 téhož zákona mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 500 Kč. Uloženou pokutu a náklady řízení byl žalobce uznán povinným zaplatit do 15ti dnů po nabytí právní moci rozhodnutí přiloženou složenkou.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že tento orgán dospěl k závěru, že spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích bylo žalobci spolehlivě prokázáno. Bylo konstatováno, že z postavení vozidel po srážce je zřejmé, že k dopravní nehodě došlo bezprostředně po odbočení jmenovaného na hlavní pozemní komunikaci směrem na V. M. I z výpovědi pana M. K. učiněné do protokolu o podání vysvětlení vyplynulo, že ke srážce vozidel došlo po odbočení, kdy vozidlo jmenovaného jelo 10 – 15 metrů v přímém směru. Dále bylo podle názoru žalovaného z fotodokumentace patrné, že hlavní náraz do vozidla jmenovaného směřoval na pravý zadní roh vozidla, a to levým předním rohem vozidla Mgr. M. E. Místa poškození obou vozidel dokládají skutečnost, že v době střetu se jmenovaný teprve řadil do pravého jízdního pruhu. Sám jmenovaný přiznal, že se v této době věnoval situaci před vozidlem a do zpětného zrcátka se nedíval. Odvolací orgán tedy spatřoval příčinnou souvislost mezi způsobením dopravní nehody a nedáním přednosti a nikoliv v nepřiměřenosti rychlosti Mgr. M. E., a to zejména vzhledem k tomu, že ke střetu došlo bezprostředně po odbočení na přehledné křižovatce s dobrými rozhledovými rozměry (ve směru příjezdu vozidla Mgr. M. E. je výhled z vedlejší silnice na hlavní silnici směrem k M. 195,6 metrů). Žalovaný dále konstatoval, že výše sankce i náklady řízení byly jmenovanému uloženy v souladu se zákonem o přestupcích a je třeba je považovat za odpovídající závažnosti spáchaného přestupku. Konstatoval dále, že zjistil, že při ústním vyhlášení rozhodnutí stanovil správní orgán I. stupně splatnost pokuty a nákladů řízení ve lhůtě 30ti dnů ode dne právní moci rozhodnutí. V písemném vyhotovení rozhodnutí stanovil lhůtu splatnosti odlišně, a to do 15ti dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Z tohoto důvodu odvolací orgán přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí, kdy tuto nepřesnost odstranil a stanovil lhůtu splatnosti uložené pokuty a nákladů řízení do 30ti dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

V podané žalobě žalobce namítal, že v průběhu celého řízení uváděl, že dne 1. 11. 2001 žádnou dopravní nehodu nezavinil. Do předmětné křižovatky z vedlejší silnice vyjížděl v situaci, kdy na hlavní silnici žádné vozidlo neviděl a v žádném případě proto neporušil § 4, § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., což je mu rozhodnutími dáváno za vinu. Upozorňoval na potřebu výslechu svědků, vedle M. K. především Mgr. H. K., která seděla v jím řízeném vozidle vpředu na sedadle spolujezdce a potvrdila, že v době vyjíždění do křižovatky po hlavní silnici nebylo vidět příjezdu vozidla. Konstatoval, že pro rozhodnutí správních orgánů bylo zřejmě rozhodující, že se nepodíval do zpětného zrcátka, a dále odvolací orgán považoval za významné i to, že k nehodě došlo v přehledné křižovatce bezprostředně po jeho odbočení na hlavní silnici, a z fotodokumentace dovodil, že se žalobce v době střetu teprve řadil do pravého jízdního pruhu. Tento závěr je ovšem v rozporu s výpovědí druhého účastníka dopravní nehody - Mgr. E., který tvrdí, že se žalobce měl zařadit v jeho pohledu do levého jízdního pruhu ve směru jízdy ve V. M., tam se srovnat do přímého směru a při následném najíždění do pravého jízdního pruhu mělo dojít k nehodě. Žalobce dovozoval, že se v předmětné věci nabízí jako rozhodující příčina dopravní nehody nepřiměřená rychlost jízdy vozidla, které řídil Mgr. E. K tomu se jeví potřebné objektivní posouzení situace znalcem z oboru silničního provozu – dopravní nehody, což se nestalo. Navíc nebyli vyslechnuti očití svědci, zejména Mgr. K., což vede k závěru, že zjištění

skutkového stavu bylo nedostačující pro posouzení věci. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 9. 2004, č. j. 57 Ca 113/2003 – 28, rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu kraje Vysočina č. j. KUJI 803/2002 ze dne 2. 7. 2002 zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále rozhodl tak, že žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 5802 Kč do 15ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Josefa Konečného, AK Žďár nad Sázavou, Horní 30. V odůvodnění rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce je důvodná. Podle názoru soudu nebyl ze strany správního orgánu přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, který by provedeným dokazováním jednoznačně vedl k závěru, že předmětnou dopravní nehodu způsobil žalobce. Soud přitom vycházel z předloženého správního spisu, kdy oznámením o přestupku Policie ČR, OŘ dopravního inspektorátu ve Žďáru nad Sázavou, bylo k uvedené dopravní nehodě sděleno, kterého dne a v kolik hodin se stala, bylo označeno místo dopravní nehody, a jako podezřelý z uvedené dopravní nehody byl označen druhý účastník dopravní nehody – Mgr. M. E., přičemž policie měla rovněž k dispozici protokol o podání vysvětlení učiněný Mgr. M. E. i J. B. a svědkem M. K. Správní orgán po postoupení spisového materiálu nařídil ústní jednání, u kterého vyslechl pouze J. B., přičemž v podstatě rozhodnutí opřel o jeho sdělení, že se do zpětného zrcátka již nedíval a věnoval se prostoru vpředu, a ze skutečnosti, že se jednalo o přehlednou křižovatku s dobrými rozhledovými poměry, přičemž výpověď obou účastníků dopravní nehody a svědka M. K. není jednotná v tom, ve které části vozovky se vozidlo žalobce po odbočení z vedlejší komunikace na hlavní nacházelo. Za dané situace žalobce oprávněně vytyká žalovanému správnímu orgánu, že nebyly provedeny všechny důkazy a nebyl tedy zjištěn úplně skutečný stav věci. Soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 4 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vyslovil dále, že podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán vázán názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Správní orgán zavázal k tomu, aby bylo doplněno řízení o výslech navrhované svědkyně Mgr. H. K., a aby byl vypracován znalecký posudek znalce z oboru silničního provozu – dopravní nehody, který by po doplněné výpovědi svědkyně K. a po zhodnocení všech listinných důkazů a výpovědi obou účastníků dopravní nehody a svědka K. posoudil, který z účastníků nehody se jakým způsobem na jejím vzniku podílel.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalovaný správní orgán (dále jen „stěžovatel“), a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru stěžovatele je rozsudek soudu v rozporu se zákonem. K dopravní nehodě, za jejíž zavinění byl žalobce v daném případě v přestupkovém řízení sankcionován, došlo dne 1. 11. 2001. Dne 5. 9. 2002 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou u Okresního soudu v Jihlavě. V té době bylo správní soudnictví upraveno v části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2003. S ohledem na tuto skutečnost lze konstatovat, že podáním žaloby u tehdy příslušného Okresního soudu v Jihlavě nedošlo dnem 5. 9. 2002 k zastavení lhůty, se kterou spojuje zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zánik odpovědnosti za přestupek, neboť § 41 soudního řádu správního, který tento institut nově zavedl, nabyl účinnosti až dnem 1. 1. 2003. Současné lze konstatovat, že dne 2. 11. 2002 došlo ve smyslu § 20 zákona o přestupcích k zániku odpovědnosti za přestupek. Počínaje tímto dnem nemůže správní orgán I. stupně ani žalovaný jako odvolací orgán v tomto přestupkovém řízení činit další úkony. V daném případě soud uložil žalovanému, aby doplnil přestupkové řízení o důkazní prostředky, spočívající ve výslechu svědkyně Mgr. H. K., a dále, aby byl vypracován znalecký posudek z oboru silničního

provozu – dopravní nehody. Tento postup by byl podle názoru stěžovatele v rozporu se zákonem, neboť v daném případě již odpovědnost za přestupek zanikla a správní orgány nemohou z tohoto důvodu činit v přestupkovém řízení žádné další úkony, které by směřovaly ke zjištění skutečného stavu věci a následnému vyvození odpovědnosti za spáchání přestupku spočívající v zavinění předmětné dopravní nehody.

Žalovaný dále vyslovil názor, že vydané rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci. Ze shromážděných podkladů měl žalovaný za spolehlivě prokázané, že ke vzniku dopravní nehody došlo v důsledku nedání přednosti v jízdě ze strany žalobce vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci. V kasační stížnosti popsal zjištěný skutkový stav a dovozoval, že tento byl spolehlivě zjištěn a provádění dalších důkazů nebylo nezbytně nutné. Domníval se, že vydání jeho rozhodnutí předcházelo řízení, které bylo vedeno v souladu s § 32 správního řádu. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že se rovněž domnívá, že v této konkrétní věci již nepřichází v úvahu přestupek projednat, neboť došlo k zániku odpovědnosti za tento přestupek. Podle jeho názoru důvody kasační stížnosti podle § 103 s. ř. s. nejsou dány a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal.

V kasační stížnosti je především namítáno, že rozsudek soudu je v rozporu se zákonem, neboť dne 2. 11. 2002 došlo ve smyslu § 20 zákona o přestupcích k zániku odpovědnosti za přestupek spočívající v zavinění předmětné dopravní nehody a počínaje tímto dnem nemůže správní orgán I. stupně ani žalovaný jako odvolací orgán v tomto přestupkovém řízení činit žádné úkony. Postup, jímž byl soudem zavázán, by byl v rozporu se zákonem, neboť již nelze činit žádné další úkony, které by směřovaly ke zjištění skutečného stavu věci a následnému vyvození odpovědnosti za spáchání přestupku spočívajícího v zavinění dopravní nehody. Žalovaný správní orgán nemůže v daném případě provést úkony, ke kterým jej soud ve zrušujícím rozsudku zavázal, neboť takový postup by byl v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že s jejím obsahem nelze zcela souhlasit, a to především v úvaze, že rozhodnutí krajského soudu je v rozporu se zákonem, pokud v něm byl vysloven závazný právní názor.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok; nelze jej též projednat, popř. uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Podle § 20 odst. 2 do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 76 odst. 1 písm. f) téhož zákona správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“). Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo jej zneužil.

Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Podle odst. 4 tohoto ustanovení zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. zruší-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Podle § 78 odst. 7 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

V posuzované věci bylo postupováno podle zákona č. 150/2002 Sb., neboť v dané věci nebylo rozhodnuto do 1. 1. 2003 a podle § 132 s. ř. s. převzal a dokončil toto řízení Krajský soud v Brně jako soud věcně příslušný podle tohoto zákona. Z výše citovaných ustanovení je zřejmé, že krajský soud byl povinen o žalobě rozhodnout, a to postupem a způsobem předepsaným v zákoně č. 150/2002 Sb. Uvedené ve svých souvislostech znamená, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu, musel v odůvodnění napadeného rozsudku vyslovit závazný právní názor, kterým měl být správní orgán v dalším řízení vázán. Skutečnost, že zanikla odpovědnost žalobce za přestupek, nezbavuje krajský soud povinnosti rozhodnout o podané žalobě. Pokud následně správní orgán zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla, bude muset postupovat podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a řízení zastavit. Nelze se ale účinně dovolávat nezákonnosti rozsudku krajského soudu z důvodu, že soud postupoval při svém rozhodování podle platného právního předpisu. Je sice pravdou, že soud mohl v odůvodnění napadeného rozsudku uvést, že zřejmě k realizaci tohoto právního názoru nedojde pro zánik odpovědnosti přestupce, avšak nevyjádřil-li tuto skutečnost, nelze jen z tohoto důvodu považovat jeho rozhodnutí za nezákonné. Právní mocí rozsudku soudu přechází odpovědnost za další postup na správní orgán, který musí postupovat v dalším řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., případně podle zákona č. 76/1967 Sb. správního řádu. Soud není oprávněn zastavit řízení podle § 76 zákona č. 200/1990 Sb., neboť toto rozhodnutí je zákonem uloženo správnímu orgánu. Krajský soud byl povinen rozhodovat podle zákona č. 150/2002 Sb. a této své povinnosti dostál. Uvedenou námitku stěžovatele proto nelze považovat za důvodnou.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s další námitkou stěžovatele, v níž tvrdí, že vydání rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Predevším je nutno uvést, že napadenými rozhodnutími správních orgánů bylo žalobci kladeno za vinu, že se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. Uvedený zákon upravuje jak hmotněprávní materii, týkající se přestupků, tak i procesní pravidla, která je třeba v řízení o přestupcích dodržovat. V části třetí zakotvuje řízení o přestupcích. Podle ustanovení § 51, není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení. Podle § 67 odst. 1 se přestupky projednávají z úřední povinnosti, pokud nejde o přestupky, které se projednávají jen na návrh (§ 68 odst. 1). Podle odst. 2 téhož ustanovení podkladem pro zahájení řízení o přestupku je oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, poznatek z vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. Podle § 72 jsou účastníky v řízení o přestupku a) obviněný z přestupku, b) poškozený, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem, c) vlastník věci, která může být zabrána nebo byla zabrána, v části řízení týkající se zabránění věci, d) navrhovatel, na jehož návrh bylo zahájeno řízení o přestupku podle § 68 odst. 1.

Podle § 73 odst. 1 je občan obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon. Na takového občana se hledí, jako by byl nevinný, pokud jeho vina nebyla vyslovena pravomocným rozhodnutím. Podle odst. 2 téhož ustanovení obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.

Podle § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Podle § 34 odst. 1 téhož zákona v dokazování je možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, a které jsou v souladu s právními předpisy. Podle odst. 2 jsou důkazy zejména výsledky svědků, znalecké posudky, listiny a ohledání. Podle odst. 3 téhož ustanovení účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Podle § 34 odst. 4 provádění důkazů přísluší správnímu orgánu.

Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že v posuzované věci nebylo podle výše uvedených ustanovení postupováno.

Jak již uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, Policie ČR ve Žďáře nad Sázavou podáním ze dne 4. 12. 2001 oznámila podle § 58 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. k projednání přestupek, kdy jako podezřelého označila Mgr. M. E. se závěrem, že je podezřelý z porušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a ze spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Dále jsou ve spise založeny protokoly o podání vysvětlení Mgr. M. E., J. B. a M. K., protokol o nehodě v silničním provozu, dokumentace a plánek místa dopravní nehody. Poté se ve spise nachází předvolání žalobce za účelem projednání jeho přestupku. Podle protokolu o jednání ze dne 2. 4. 2002 byl ve věci přestupku vyslechnut pouze žalobce, jiný důkaz nebyl proveden. Za situace, kdy žalobce svou vinu popíral od počátku řízení a tvrdil, že viníkem dopravní nehody je Mgr. E. (policíí označený za podezřelého), důkazní řízení spočívající pouze v provedení výslechu obviněného žalobce nelze považovat za dostačující. Ostatně žalobce již v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu poukazoval na to, že správním orgánem nebyly objektivně posouzeny a vyhodnoceny všechny skutečnosti, a vydané rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Namítal rovněž, že správní orgán se nezabýval rychlostí jízdy řidiče

druhého vozidla, brzdnou dráhou tohoto vozidla a výpověďmi svědků. Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného uvedeným v jeho vyjádření k žalobě, že výslech svědků navrhuje žalobce až v žalobě. I kdyby tomu tak bylo, je soud povinen se žalobními námitkami zabývat a vyjádřit se k nim. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 34 odst. 3 správního řádu je účastník povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Pokud však tuto povinnost nesplní, nezbavovala by tato skutečnost správní orgán povinnosti zjistit skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. I kdyby tedy zůstal žalobce ve věci zcela nečinný (což ovšem v posuzované věci nenastalo), nezbavila by tato skutečnost správní orgán povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 správního řádu, podle něhož je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, kdy přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Za výše popsané situace se jeví rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné, neboť nevycházelo z přesně a úplně zjištěného stavu věci, a důkazní řízení zůstalo neúplné. Toto pochybení nebylo odstraněno ani odvolacím orgánem, tedy žalovaným, přestože žalobce na ně v podaném odvolání poukazoval.

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s názorem vysloveným krajským soudem v odůvodnění napadeného rozsudku, že je třeba, aby v řízení byl proveden výslech svědkyně K. i výslech svědka M. K., který dosud nebyl proveden (protokol o podání vysvětlení není výslech svědka). Z obsahu správního spisu se pak nabízel jako další důkaz i výslech řidičky z J., o níž je zmínka v protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 11. 2001 sepsaného s M. K. Teprve po provedeném dokazování by mělo být zvažováno, zda měl být vypracován znalecký posudek znalcem z oboru silničního provozu, který by po zhodnocení všech provedených důkazů mohl posoudit způsob jízdy obou účastníků nehody, a z jeho závěru by pak bylo lze usuzovat na to, kdo z účastníků nehody a jakým způsobem se na jejím vzniku podílel.

Zbývá dodat, že zjistí-li správní orgán, že odpovědnost za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. zanikla, nebude moci tento závazný právní názor soudu realizovat a respektovat a řízení bude muset zastavit podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že i když odpovědnost za přestupek zanikla podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., je povinností soudu rozhodnout o žalobě. Pokud napadené rozhodnutí správního orgánu zruší, je právním názorem vysloveným v rozsudku soudu správní orgán vázán, pokud nezanikla odpovědnost za tento přestupek. Došlo-li k zániku odpovědnosti za přestupek, správní orgán postupuje podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a řízení o přestupku zastaví.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť úspěšný žalobce náklady řízení o kasační stížnosti nepožadoval a stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu